

rozza meg vésőm útját,
kalapácsom ívét...

Jó ívben lendül az a bizonyos kalapács, ígéretesen dolgozik a véső. Különösen a kisplasztikák vonatkozásában biztatóak az eddigi eredmények. Kulich Gyula portréja még a precizitás, az élethűség jegyében fogant, Szegedi Kiss István békési prédikátor pufókságában is

markáns plaketje s a szeretettel alakított leánykafej azonban már biztonságosan rugaszkodik el a nyers látványtól, s imponálóan emelkedik a művészi elvonatkoztatás szféráiba, annak bizonyítékául, hogy Pátzay Pál és Szabó Iván tanítványa egyre teljesebben lel sajátos benső világa, érzései és indulatai karakterisztikus megjelenítésének titkaira.

Ebben jelentékenyen van segítségére a város is, Békéscsaba, ahonnan mártíromságot szenvedett édesapja indult, az egykori illegális, kommunista sejt tagja. A jubiláló város szerető gondossággal veszi körül Mladonyiczky Bélát, s valóban atyjává iparkodik lenni — a fiatal művész korán elvesztett édesapja helyett.

D. E.

MLADONYICZKY BELA: KROKI